

Ezeket a szabályokat jegyzetfüzetemben felvázoltam, felolvastam Anasztázia nagypapájának és megkérdeztem tőle:

- Nem hagytam ki valamit?

így válaszolt:

- Velősen elmondva, kezdetnek ez is megteszi. De azért feltétlenül meg kell említeni a szomszédokat.

- Mi közük ehhez a szomszédoknak? - nem értettem meg azonnal.

- Hogyhogy „mi közük”? - csodálkozott kérdésemre a nagypapa - Csak gondolkozz el azon, hogy ha a birtokod kerítésén túl egy halálos füstöt eregető gyár áll és a szél ezt a füstöt a te birtokod terébe fújja, mit fogsz lélegezni?

- Senki sem kezdi birtokát pont egy gyár szomszédságában építeni - vettem ellent és elhallgattam.

Mégis felmerült bennem, hogy Novoszibirszk városában a kiskertések telkeitől alig ötszáz méterre egy ólomkombinát van. Németországban pedig a mezőgazdasági földek nyolcsávú autósztráda mellett terülnek el.

Elgondolkodtam: hát tessék, egy ilyen egyszerű dolgot, mint az ember táplálkozására szánt mezőgazdasági termékek termelését is csak ökológiailag tiszta területen szabadna végezni, s jobb nem nagy városok szomszédságában... Ilyen egyszerű dolog nem jut el az ember tudatához. Tényleg igaz: még egy további pontot be kell a szabályokba iktatnom.

Negyedsorban

A birtoknak ökológiailag tiszta területen kell elhelyezkednie. Körülötte hasonló gondolkodású emberek birtokainak kell lennie, akik szintén Paradicsomkertbe illő családi birtokokat létesítenek. Ha majd innen élő virágport visz a szellő a szomszédokhoz, tőlük élő levegőt hoz érte cserébe.

SZEMBENÁLLÁS

Arról, hogy az élet harmonikus, egészséges fizikai és szellemi képének vannak ellenségei, az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat temérdek olvasója meggyőződhetett már.

Egyszer korábban írtam arról, hogy híreket kaptam, miszerint az Orosz Pravoszláv Egyház fellépett Anasztázia ellen. Továbbá, hogy nevezetesen ezen egyház tisztségviselői terjesztik a híreket az államigazgatási szervezetben arról, hogy az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat olvasói mind szektások.

Eleinte képtelen voltam elhinni, hogy ez az egész komoly. De röviddel később a novoszibirszki olvasóklub tagjai elmesélték, hogy egyházi képviselők látogattak a Kultúra Háza igazgatóságára, és azt arra kérték, hogy ne engedje meg az olvasói konferencia megtartását.

Majd meg is mutatták nekem, hogy az egyik pravoszláv internetes honlapon, valaki, aki magát a „hittudományok doktorának” nevezte, Anasztáziát próbálta becsmérelni, de távolról sem a hittudományokból kölcsönzött kifejezéssel. Vele szálltak vitába az olvasók, igyekezték megmagyarázni neki, hogy Anasztázia eszméi igenis pozitívak. Ám a „hittudományok doktora” valószínűleg nem volt képes a témához érdemben hozzászólni, és sokkal inkább vitázott volna arról, hogy nevem a sajátom-e vagy csak irodalmi álnév.

Később azonban újságcikkeket kezdtek a régiókból küldözgetni, amelyek úgy hasonlítottak egymásra, mint két tojás. A fejtegetések módjából, a szinte szabványoszerű kifejezésekből és rosszindulatú koholmányokból könnyedén meg lehetett állapítani, hogy szerzőjük ugyanaz a valaki lehetett.

Végül egy egészen rendhagyó, nagyon szembetűnő tény: a „Vsztreca” (Találkozás) szentpétervári színház az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvek motívumaiból egy színházi előadást hozott létre, amely az „Anasztázia” címet kapta. 2002. július 23-án a társulat Vlagyimirba érkezett és a Tanyeev koncertteremben bemutatta a színdarabot.

A darabot július 25-én Tulában kellett volna bemutatniuk. Július 24-én a helyi tulai hírlap első oldalán a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlege által szignált lakossághoz intézett felhívás jelent meg, amelyben arra kérték az embereket, hogy ne menjenek el megnézni a színdarabot, mivel - így érvelt a cikk - a könyvek, miként a darab is, azt sugallja az embereknek, hogy térjenek vissza a pogánysághoz...

Vagyis, megpróbálták az embereket valami iszonyatossal elrettenteni. A színdarabot Tulában - ennek ellenére - bemutatták és a terem színültig megtelt. Amikor azonban a „Vsztreca” színház igazgatója elhozta és megmutatta nekem ezt a cikket, bennem is, de a többiekben, akik olvastuk, a Tulai Püspökség Misszionáriusi Részlegével kapcsolatban ugyanazok a kérdések merültek föl.

Hogyan lehet kritizálni egy színdarabot, amelyet nem is láttak? Vlagyimirben csupán egy egyszeri bemutatóra került sor. A premier voltaképpen csak két nappal korábban Tulában volt.

S lám, Szentpétervárott az egyházi tisztségviselők eljöttek a bemutatóra, sőt, utána még meg is köszönték a színészeknek a magas szellemi értékeket hordozó darabot. Ezt mondták: „Bár több ilyen volna!”

Magától adódott a következtetés: egy olyan jelenséget, mint amilyen Anastázia, folyamatosan valamilyen elleneséges, vele szemben álló erő figyeli. Ez az erő jelen lehet Oroszország területén, de annak határán túl is, egy hatalmas, már kiépített hálózattal rendelkezik, mely képes reagálni az emberi tömegek között lejátszódó folyama-

tokra, s azokat saját belátása szerint tovább fejleszteni, avagy fékezni.

Anasztázia és nagypapája elbeszélései a papokról egyre reálisabb és konkrétabb körvonalakat nyernek. A jelen konkrét történeteiben kezdenek megnyilvánulni.

A nagypapa arról mesélt, hogy a főpap, aki egész népek ideológiáját alakítja, letett az Anasztázia elleni harcról, de a papok által az évszázadok folyamán létrehozott rendszer ellenségesen áll hozzá. S ez már bizonyóságot is nyert.

Az ellenséges hozzáállás bösz megtestesítői számtalan helyen bizonyították, hogy képtelenek behatolni a végbemenő folyamatok lényegébe. A már korábban beléjük telepített program szerint cselekednek, s alaptalanul olyan cselekedetekkel vádolják Anasztáziát, amelyekhez neki egyáltalán semmi köze sincs. Így például arra a kérdésre: „Menjen mindenki az erdőbe élni?“, Anasztázia így válaszol: „Nem kell az erdőbe vonulni. Ahol szemeteltél, ott tégy előbb rendet!”

Ennek ellenére a sajtóban olyan kijelentések látnak napvilágot, amelyekben mintha Anasztázia arra buzdítaná az embereket, hogy hagyják el városi lakóhelyüket, gyermekeiket és vonuljanak az erdőbe.

Ekképpen az ember olyan következtetésre juthat, hogy valamiféle struktúrák aktívan igyekeznek meggátolni Anasztázia eszméinek a terjedését, nevezetesen azt, hogy minden orosz család kapjon egy hektár földet, s azon létrehozza saját családi birtokát.

Természetesen ezen alapeszméről Anasztázia ellenzői igyekeznek megfélemedezni és inkább folyamodnak ahhoz, hogy az embereket hazug kitalációikkal ijesztgessék.

Természetesen arra vágytam, hogy védelmezsem magát a gondolatot, de az olvasókat is a céljuk elérése folyamán elszenvedett rágalmozások és más kellemetlenségek ellen. Védelmezsem! De hogyan? És voltaképpen ki ellen? Hiszen a rágalmozóknak is, természetesen, van saját nevük, családjuk, érdekeik, följebbvalójuk. De azért az Anasztázia eszméit követőknek is van analitikai központja. Távolról sem ismerek személyesen mindenkit, aki ide tartozik. Meghatározásaik és következtetések azonban nagyon érdekesek. Mint például ez is:

„Napjainkban az ellenállás nem annyira Anasztázia ellen irányul, hanem inkább az Oroszországban születendő nemzeti eszme ellen. Egy mellékes pontból indul ki. Majd, mint valami adott jelre, különböző helyről, egymással kapcsolatot nem is tartó követők csatlakoznak hozzá. Ezek különböző szociális rétegekhez tartoznak, többek között egyházi körökhöz is.

Módszerük primitív: rágalmozás, hazug mendemondák tudatos terjesztése, ha pedig szükséges, a mozgalom vezetésének a provokációja és lejáratása.

*»»

Az analitikai központból jelezték, hogy konkrétan ki próbálta eltulajdonítani a számítógépet a kézirattal, mi volt a célja az internetes weboldal lefoglalásának. Ki és hogyan próbálta kicserélni az Anasztázia könyveket másmilyenekre, kinézetre ugyan hasonlóakra, ám tartalmilag olyanokra, amelyek nagyon körmönfontan elvezették volna az olvasókat az ő eszméitől.

Arról is meséltek nekem, hogy ugyanazon erők azonos módon szerveztek hadjáratot Anasztázia, Scsetyinyin akadémikus és Baszkov énekes ellen. „Hogy jön ide Baszkov?” - kérdezheti a csodálkozó olvasó. Ez a kellemes, erős és gyönyörű hangú fiatalember. Hát éppen ez kergeti őket az örületbe. Csak képzeljék el, hogy e lenyűgöző hangú

fiatal orosz egyszerre csak így kezd dalolni:

*A zengő cédrus ágain
hajnal hintázik dalolva.
Az újszülött föld fázik,
mintha védtelen virág volna.
Az égbolt félti a kisededet,
óvja bíborpalástja,
őrzi a Mindenség,
a szél, a felhő is vigyázza.*

*Mert mindegyik mag új erő tudója,
minden kisgyermek világ megváltója,
a fényben hazád születését látod,
Anasztázia, Isten, mentsd meg az országot!*

Ezt a dalt Szentpétervárott, az Oktyjabrskaja koncertteremben a „Kik is vagyunk” cím alatt megjelent ötödik könyv bemutatóján énekelte a gyermekkórus. E dalt a bárdok bemutatásában hallhattuk, s ugyanakkor az „Adjátok vissza magatoknak Hazátokat, emberek!” című videofilmbe is. A dalt egy fehéroroszországi tanító írta, s úgy látszik, nemzeti dallá kezd válni. Lehet, hogy még több más hazafias dalt is elénekel Oroszországról Baszkov dalnok, s e dalok felébresztik az orosz embereket... Hát, ezért keltenek félelmet valakikben az orosz fejlemények, Oroszország újjászületése.

Kértek, hogy ne aggódjak, ne beszéljek a végbemenő folyamatokról. Arról biztosítottak, hogy ez az első lehetőség tanulmányozni az Oroszországban végbemenő pozitív irányzatok ellen irányuló felforgató ideológia mechanizmusát és megnevezni annak konkrét végrehajtóit.

S nem is beszélnék. Foglalkozzanak vele inkább az illetékes hatóságok. Ennek ellenére mégis bocsánatot szeretnék kérni, mert van valami, amiről nem tudok

hallgatni, s nem tudok ragaszkodni az adott szavamhoz. Ha hallgatnék róla, egész életemre elveszíteném önbecsülésemet.

Nem lehet tovább eltitkolni a támadásokat Scsetyinyin akadémikus iskolája, pedagógusai ellen, általában a pedagógia innovátorai ellen és legfőképpen a gyermekek ellen.

Scsetyinyin iskolájának diákjai tanáraikkal együtt egy új iskolát akartak felépíteni. A Belgorodi Régióban. A helyi igazgatás vezetőinek beleegyezésével elkezdték helyreállítani az épületet, amelyet a rendelkezésükre bocsátottak. Mivel hozzászoktak a munkához, tudtak tervezni és építeni, gyorsan meg tudták oldani a kapott feladatot. Azt akarták, hogy más gyermekek is tanulhassanak „normális iskolában”... Mégis el kellett hagyniuk a már rendbehozott épületet. Miért? Azért, mert a provokátorok nem alszanak.

A vádak, hogy Scsetyinyin iskolája „totalitárius szekta”, ugyanabból a forrásból fakadnak, amelyek azt állítják, hogy az Anasztáziáról szóló könyvek olvasói szektások.

Ahogy az Anasztázia esetében is volt, mint egy adott jelre, bizonyos pravoszláv atyák elkezdtek bizonyítani az elmondottakat. S ismét szabványszerű mondatokat, általános, tényekkel alá nem támasztott vádakot sorakoztattak föl.

Scsetyinyin diákjainak - írta valamilyen Alekszej Atya - állítólag „...nincs tapasztalatuk a pénz kezelésében.” Hazugság, emberek! De igenis van! A különbség csak annyi, hogy ők nem kötődnek hozzá úgy, mint ti.

„Scsetyinyin iskolájában a „kör közepére állítás” módszerét alkalmazzák, amikor a vétséget elkövető diákot kiállítják az egész csoport elé, amely negatív érzületű vele szemben és kifejezésre juttatja elítélését.”

Ez kérem - vád! Vajon a kozákok nem állították-e „kör közepére” a kihágást elkövetőt? Igenis, oda, de nem csak

egyszerűen megrótták, hanem még meg is korbácsolták. Vajon demokratikus és kommunista pártjaink nem állítot-ták-e „kör közepére” a szabálysértést elkövető párttagokat? Vajon az egyház nem állítja-e „kör közepére” saját kihágást elkövető pásztorait és nem fosztja-e meg tisztségeiktől? Az egyház ezt még keményebben tette - máglyán égette el őket. S itt pedig - bírálatok!...

Lehet, hogy az, aki e tényről negatív megvilágításban írt, azt akarta ezzel mondani, hogy a „kört” alkothatja ő maga is egyedül, az ő saját személye? Ha ez így volna, akkor ez már nem kör volna, hanem a tényleges totalitarizmus.

Különböző cikkek még arról is elutasítandó tényként számolnak be, hogy Scsetyinyin iskoláját kozákok őrzik, és hogy nem minden akadály nélkül lehet annak területére bejutni.

Na, de uraim, manapság sok iskolát őriznek! És nem is csak hazánkban! Különbén is, ugyan mit keresnének Önök Scsetyinyin iskolájában? Rettegjenek Istentől! Az Ő Harag-jától! Inkább őrizzék saját egészségüket! Hiszen el lesznek szörnyedve, ha majd meglátják, hogy ebben az iskolában a gyerekek nem isznak, nem dohányoznak, maguk építenek új épületeket és kitűnően tanulnak. Magukra vall, hogy „boldogság tölti be lelküket”, amikor az iskolákban kábítószert fogyasztanak, amikor káromkodnak.

Nem akarom itt felsorolni mindazt a sok értelmetlen-séget, ami e gyönyörű iskoláról íródott. Szerzőiket saját kollégáik ítélték el.

Íme, mit írt cikkében Alekszander Adamszkij. Egy részletet adok itt belőle közre:

Szombaton, április elsején, az ATV Tv-csatorna „Sajtó-klub” műsorát sugározta azokról a – ahogy manapság szokás mondani – nem teljesen egyértelmű cikkekről, amelyek Mihail Petrovics Scsetyinyinnek a Krasznodari Kerületben, Tyekosz városában működő iskolájáról a sajtóban megje-lentek. A „Sajtó-klub” szervezői meghívták az iskolaügyi